

ROMA'NIN BEŞ GÜNÜ

Ahmet Ümit 1960'ta Gaziantep'te doğdu. Marmara Üniversitesi Kamu Yönetimi Bölümü'nü bitirdi. 1985-1986 yıllarında, Moskova'da Sosyal Bilimler Akademisi'nde siyaset eğitimi gördü. İlk kitabı 1989'da yayımlanan *Sokağın Zulası* adlı şiir kitabıdır. 1992'de ilk öykü kitabı *Çıplak Ayaklıydı Gece* yayımlandı. Bunu 1994'te *Bir Ses Böler Geceyi*, 1999'da *Agatha'nın Anabtarı*, 2002'de *Şeytan Ayrıntıda Gizlidir* adlı polisiye öykü kitapları izledi. 1995'te hem çocuklara hem de büyüklere yönelik *Masal Masal İçinde* ve 2008'de yayımlanan *Olmayan Ülke* ile farklı bir tarz denedi. 1996'da yazdığı ilk roman *Sis ve Gece*, polisiye edebiyatta bir başyapıt olarak değerlendirildi. Bu romanın ardından 1998'de *Kar Kokusu*, 2000'de *Patasana*, 2002'de *Kukla* yayımlandı. Bu kitapları, *Ninatta'nın Bileziği*, *İnsan Rubunun Haritası*, *Aşk Köpekliktir*, *Beyoğlu Rapsodisi*, *Karım*, *Bab-ı Esrar*, *İstanbul Hatırası*, *Sultanı Öldürmek*, *Beyoğlu'nun En Güzel Abisi*, *Elveda Güzel Vatanım*, *Kırlangıç Çığlığı* ve *Aşkımız Eski Bir Roman* adlı kitapları izledi. *Kayıp Tanrılar Ülkesi* 2021 yılında yayımlandı. Masal tarzında kaleme aldığı *Bir Aşk Masalı* 2022 yılında okuyucuyla buluştu. Son Başkomser Nevzat macerası *Yırtıcı Kuşlar Zamanı* ise 2024 yılında yayımlandı. Ahmet Ümit'in İsmail Güleşç'iyle *Başkomser Nevzat - Çiçekçinin Ölümü* ve *Başkomser Nevzat - Tapınak Fabrikeleri*, Aptülika (Abdülkadir Elçioğlu) ile *Başkomser Nevzat - Davulcu Davut'u Kim Öldürdü?* ve Bartu Bölükbaşı'yla hazırladıkları *Elveda Güzel Vatanım* adlı çizgi romanları yayımlanmıştır. Eserleri 37 farklı dilde yayımlanan yazar uluslararası bir okur kitlesine ulaşmıştır.

Sis ve Gece adlı romanı Turgut Yasalar tarafından, *Bir Ses Böler Geceyi* adlı romanı ise Ersan Arsever tarafından uzun metrajlı filme uyarlanmıştır. Senaryosunu kendisinin yazdığı *Merbaba Güzel Vatanım* adlı dökü-drama Cengiz Özkarakbekir tarafından filme çekilmiştir. Öykülerinden Uğur Yücel tarafından, *Karanlıkta Koşanlar*, Cevdet Mercan tarafından *Şeytan Ayrıntıda Gizlidir* adlı iki ayrı dizi film yapılmıştır. *Aşk Köpekliktir* adlı hikâyesi oyunlaştırılarak Akla Kara Tiyatrosu tarafından sahneye konulmuştur. *Ninatta'nın Bileziği* İstanbul Devlet Opera ve Balesi tarafından *Ninatta* adıyla opera olarak sahnelenmiştir. *Masal Masal İçinde*, İstanbul Devlet Tiyatroları tarafından sahneye koyulmuştur.

Ahmet Ümit şehirlilik bilincini uyandırmak, tarihi kentlere duyarlılığı artırmak ve çokkültürlülüğü geliştirmek için "Yaşadığın Şehir" adlı bir TV programı yapmıştır.

Patasana ve *Ninatta'nın Bileziği* eserleriyle Ahmet Ümit 2006 yılında Türk Eskiçağ Enstitüsü'ne, *Kayıp Tanrılar Ülkesi* eseriyle de 2023 yılında Alman Arkeoloji Enstitüsü'ne arkeolog üye seçildi.

Ahmet Ümit sosyal medya hesapları:

www.x.com/baskomsernevezat

www.instagram.com/baskomsernevezat

www.facebook.com/ahmetumit

www.youtube.com/ahmetumityazar

Ahmet Ümit'in
YKY'deki kitapları:

Aşkımız Eski Bir Roman (2019)
Kırlangıç Çılgılığı (2019)
Sokağın Zulası (2019)
Masal Masal İçinde (2019)
Kavim (2019)
İstanbul Hatırası (2019)
Sis ve Gece (2019)
Patasana (2019)
Bab-1 Esrar (2019)
Olmayan Ülke (2019)
Sultanı Öldürmek (2019)
Beyoğlu Rapsodisi (2019)
Agatha'nın Anahtarı (2019)
Beyoğlu'nun En Güzel Abisi (2019)
Şeytan Ayrıntıda Gizlidir (2019)
Ninatta'nın Bileziği (2019)
Kar Kokusu (2019)
Çıplak Ayaklıydı Gece (2019)
Kukla (2019)
Bir Ses Böler Geceyi (2019)
İnsan Ruhunun Haritası (2020)
Elveda Güzel Vatanım (2020)
Aşk Köpekliktir (2020)
Kayıp Tanrılar Ülkesi (2021)
Sis ve Gece - 25 Yaşında (özel baskı, 2021)
Bir Aşk Masalı (2022)
The Land of Lost Gods (2023)
Kar Kokusu - 25 yaşında (özel baskı, 2023)
Yırtıcı Kuşlar Zamanı (2024)
Patasana - 25 Yaşında (özel baskı, 2025)
A Memento for Istanbul (2026)
Roma'nın Beş Günü (2026)

Çizgi romanları:

Başkomser Nevzat 1 - Çiçekçinin Ölümü (2021)
Başkomser Nevzat 2 - Tapınak Fahişeleri (2021)
Başkomser Nevzat 3 - Davulcu Davut'u Kim Öldürdü? (2021)

AHMET ÜMİT

Roma'nın Beş Günü

Roman

YAPI KREDİ YAYINLARI

Ölümsüz bir aşk için ölümsüz bir varlığı sevmek gerekir.

*“Caesar’dan Stephanos’a selam olsun.
Arkadaşım Zoilos ile aramdaki yakınlığı biliyorsun.
Onun doğduğu şehri özgür kıldım ve orayı Antonius’a övdüm.
Antonius şu anda orada bulunmadığından onların sorun
yaşamamaları için özen göster.
Tüm Asya içerisinde kendime bu şehri seçtim.
Buranın halkının kendi hemşerilerim gibi korunmasını istiyorum.
Tavsiyelerimi sonuna kadar uyguladığını görmek için, gözüm
üzerinde olacaktır.”*

*Roma İmparatoru Caesar Divi Filius Augustus
Afrodisias Antik Kenti tiyatrosunun duvarındaki yazı*

Bu romanı yazarken kıymetli katkılarıyla beni aydınlatan Adli Tıp Uzmanı Dr. M. Süalp Bengidal’a, Zeugma Kazı Başkanı Prof. Dr. Kutalmış G rkay’a, Alman Arkeoloji Enstitüsü İstan- bul Şubesi Müdürü Prof. Dr. Felix Pirson’a, arkeolog Murat Ağır’a, Afrodisias Müzesi Müdürü Tenzile Uysal’a, arkeolog Alis Alt nel’e, Roma rehberimiz Ertürk Durmuş’a, Roma ye- mekleri konusunda yardımcı olan Elvan Uysal’a, İtalyanca  e- virmenim Lia Lodovici Kars’a, avukatım Aydın Kurban’a ve ro- manlarımın ilk okurları Figen Bitirim’e, Kemal Koçak’a, Ayhan Bozkurt’a, Erdinç  eki ’e, Oral Esen’e, Nermin Mollaođlu’na ve kızım G l  mit G rak’a, Gürkan G rak’a, torunum Rüzgar G rak’a, eşim Vildan  mit’e sonsuz teşekkürlerimi sunarım.

Prof. Dr. Ali M. Dinçol'un aziz batırasma...

NEHİR

Ağır ağır rengini yitirmekte olan bir dolunayın aydınlattığı suların üzerinde sakince ilerliyordu siyah kayık. Şehrin uğultusu dinmiş, nehrin iki yanından birbirine paralel akan iki cadde iyice ıssızlaşmıştı, kayığın motorundan yükselen tekdüze gürültüden başka bir ses duyulmuyordu. Gözlerini belli belirsiz bir hışırtıyla yarılan sulara dikmişti Miran. Bedeninde bir ürperti hissetti, oysa hava bunaltıcı derecede sıcaktı. Bedensel değil ruhsal bir ürpertiydi bu, kalbinden bütün ruhuna yayılan bir kıpırtı. Korku da değil, ilk sergisini açmaya hazırlanan bir sanatçının hoş tedirginliğine benzer bir huzursuzluk belki. Oysa huzursuz olacak bir şey yoktu, gereken yapılmış, işin zor kısmı başarılmıştı, bütün o çaba, bütün o zahmet sonunda meyvesini veriyordu işte. Artık hazırlardı, sadece eserlerini sergilemeleri kalmıştı geriye, gün ışığında gerçekleşecekti o büyük buluşma... Belli belirsiz bir gül kokusu çalındı burnuna. Kayığın zeminindeki koyu renk örtünün altından geliyordu bu hoş koku. Ruben'in fikriydi bu. Ne yalan söylemeli önce yadırgamıştı bu fikri, fazla kadınsı bulmuştu ama bedenlere yapılan ince makyajdan sonra o kusursuz hallerini görünce ne kadar yerinde bir öneri olduğunu anlamıştı. Ruben'in elini sıkarak "Sen bir dâhisin dostum" demişti. Esmer yüzünde tek bir mimik bile kıpırdamamıştı kibirli arkadaşının. "Hep öyleydin" diye fısıldamıştı şakayla karışık. "Ama sen şimdi farkına varıyorsun." Miran aldırmamıştı kendisinden en az on yaş büyük olan Bask arkadaşının ukalalığına, aslolan görevdi. Üçünün el ele vermesiyle başarılabilecek olan bu sıra dışı, bu zorlu görev. Hiç şüphesiz yok ki o da kusursuz bir şekilde tamamlanacaktı.

Hızla gecenin sonuna yaklaşıyorlardı. Gecenin sonu ışığın egemenliği idi, işte o zaman gerçekleşecekti çarpıcı final, güneşin aydınlığında herkesin gözleri önünde. Az kalmıştı, çok az. Garibaldi Köprüsü'nün kemerleri görünmüştü bile, birazdan altından geçecekler, sonra Ruben'i fark edecekler, nihayet iskeleye

yaşıyorlar eserlerini halkın görmesi için sergileyeceklerdi. O anda bir martı çığlık atarak geçti üzerlerinden, sanki bir şeyden kaçır gibiydi. “Havadan” diye düşündü Miran, “Nasıl ağır bir gece bu, insan soluk almakta zorlanıyor. Oysa Saraybosna’da bu mevsimde üşürdük.” Gerçekten de henüz nisan ayı olmasına rağmen bir yaz gecesi gibi sıcaktı, boğucuydu, nemliydi. Saçlarının dibinden doğan bir damlanın kaşlarının arasından geçerek sağ gözüne indiğini fark etti. Gözünde bir yanma oldu, tatlı tatlı kaşdı sağ eliyle. Geldiği gibi aniden kayboldu acı. Gözünü kaşdığı elini yukarı kaldırdı, başındaki denizci şapkasını geriye doğru itti. Nemli rüzgâr altında gezinmeye başladı. Oh, bu güzeldi işte, birazcık serinler gibi olmuştu, şapkasını biraz daha kaldırmak istedi ama Angelo’nun öksürüğü onu durdurdu. Başını çevirince ustasının alacakaranlıkta alev alev parıldayan gözleriyle karşılaştı. Tıpkı kendisi gibi o da bir denizci şapkası geçirmişti gür kır saçlarının üzerine; böylece zaten iri olan başı daha da heybetli hale gelmişti. Şapkasının altındaki kulaklıklarından Çek müzisyen Bedřich Smetena’nın *Vatanım* bestesinin ezgileri yayılıyordu sakın geceye. Angelo bir yandan müziği dinlerken bir yandan da bakışlarını genç arkadaşına dikmiş, o heybetli başını kesin bir tavırla iki yana sallıyordu. Kâfi gelmemiş olacak ki ince uzun parmaklarıyla nehir kenarındaki direkleri gösterdi. Elbette Miran da farkındaydı direklerdeki kameraların ama bu alacakaranlıkta, üstelik bu mesafeden onları net olarak görüntüleyebilmeleri imkânsızdı. Fazla pımpirikli davranıyor diye düşündü, bu iyi bir şey değildi, bazen paranoyaklaşacak kadar evhamlı oluyordu. Ama yine de şapkasını kaşlarının üzerine kadar indirmekten geri durmadı. Gülümsemiş olmalıydı ustası, istediği yerine getirildiğinde hep öyle yapardı. Yeniden kayığın burnuna doğru bakmaya başladı Miran. Kadifemsi sular hep aynı uyum, aynı yumuşaklıkla açılıyordu önlerinde. Öyle dalmışken bir an yukarıda bir yerlerde bir gölgenin hareket ettiğini görür gibi oldu, başını kaldırdı, Garibaldi Köprüsü’nün üzerinde gerçekten de bir karaltı vardı. Ruben miydi? Ama bekleyeceği yer orası değildi, iskelenin arkasıydı, yani nehrin kenarı. Köprü’nün üzerinde ne işi vardı bunun? Angelo’ya söylemek geçti içinden, “Acele etme” dedi kendi kendine. “Önce emin

olmalısın.” Sabırsızlığı yüzünden kaç kere uyarı almıştı. Hem Angelo hem de Ruben ayrı ayrı azarlamışlardı onu. Kabul ediyordu, biraz tez canlıydı ama arkadaşları da abartıyorlardı. Ne olursa olsun artık acemi bir genç gibi görünmek istemiyordu; o yüzden gözlerini kısarak köprüünün üzerindeki siluete dikkatle baktı. Karanlık henüz dağılmadığı için tam seçemiyordu ama kayık yaklaşınca kesin olarak anladı, köprüdeki siluet arkadaşına ait değildi. Bu gerçeği fark etmek Miran’ı rahatlatmadı, aksine sabahın köründe bu adamın ne işi var köprüünün üzerinde diye daha fazla endişeye kapılmasına yol açtı. Angelo’ya haber verecekti ki siluet köprüünün sol tarafına doğru yürümeye başladı. Uykusu kaçmış biri olmalı diye düşündü ama yine de adamı gözleriyle takip etmeyi bırakmadı. Adam gözden kayboluncaya kadar da endişelerinden kurtulamadı. Neyse ki sonunda köprüünün altına gelmişlerdi, arkadaki Angelo, kayığı sağ taraftaki kemerin altına yönlendirdi. Sol taraftan geçseler iskeleyi ıskalayacaklar, muhtemelen ilerdeki küçük engebeye alabora olacaklardı. Defalarca konuşmuşlardı bu tehlikeyi. Aslında böyle bir yanlışa Angelo izin vermezdi. Kırk kere düşünür bir kere yapardı, yapınca da kusursuz olurdu. Ruben için aynı şeyi söylemek zordu, yeteneklerini tartışmıyordu ama zamanlama konusunda bazen özensiz davranabiliyordu. Köprüünün altından geçerlerken gözlerini kısarak bir kez daha baktı etrafa. Artık iskeleyi olduğu gibi görebiliyordu ama Ruben ortalıkta yoktu. Angelo da onun gibi kaygılanmış mıydı acaba? Dönüp bakmak istedi, yine yapmadı. Erken davranmaktan çekiniyordu. Ustası soğukkanlılığa çok önem verirdi, “Bizim işimizde sükûnet her şeyin başında gelir; ne kadar çetrefil olursa olsun her türlü sorun çözülebilir, her türlü bela atlatılabilir ama bunun ilk koşulu sakin olmaktır” derdi.

Birden motorun sesinin değiştiğini fark etti, Angelo’nun kulaklığından sızan müzik de kesilmişti, evet, kayık yavaşlayarak kıyıya yöneliyordu. O anda gördü Ruben’in iskele görevlisi kıyafetleri içindeki kütüz bedenini, iskelenin hemen arkasındaydı, el fenerini üç kez yakıp söndürdü. Demek asayiş berkemaldi, ilk kez derin bir rahatlama hissetti, ardından gurura benzer bir duygu kabardı içinde. Olmuştu işte, bir kez daha başarmışlardı.

“Halatı hazırla” diyen Angelo’nun güven dolu sesini duydu. “Bir dakikaya yanaşmış olacağız.”

Eğildi, ayaklarının dibindeki kalın halatı aldı, kayığın ucuna yöneldi. Ruben iskelenin arkasından çıkmış, çitlerin üstünden atlayarak yeşil platformun üzerinden onlara doğru geliyordu. Kayık platforma yaklaşınca Miran halatı uzattı, ilk seferinde yakaladı Ruben. Hiç telaşlanmadan kalın ipi çekti, platformun üzerindeki küçük iskele babasına sıkı sıkıya bağladı. Hafifçe sarsılan kayığın burnu artık yeşil platforma sürtünür hale gelmişti. Miran döndü, yeniden kayığın zeminine eğilecek oldu.

“Bana bırak” diye mırıldandı Angelo. “Örtüyü ben kaldırıyorum.”

Miran denileni yaptı, çevik bir hareketle platforma atladı, o anda enfes bir gül kokusu bastı her yanı, döndü baktı, Angelo örtüyü kaldırmıştı, fildişi iki beden kayığın zemininde soluk soluk parlıyordu.

Onlar Roma'yı kuracaklar

Kentin ortasından bir yılan gibi kıvrılarak akan Tiber'in kıyısındaki iskelenin yeşil platformuna bağlanmıştı siyah kayık; eğer dar zeminine cenin vaziyetinde karşılıklı olarak yatırılmış çırılçıplak iki ceset olmasaydı hiç de dikkat çekecek bir özelliği yoktu. Şu motorlu küçük kayıklardan biriydi işte. Cesetlerin ikisi de erkekti, ikisi de saçlarına, kaşlarına kadar sinek kaydı tıraş edilmişti. İşin tuhafı ne bir korku vardı yüzlerinde ne de bir dehşet. Huzur dolu bir ifadeyle bakıyorlardı, çekilen sıkıntılardan sonra gelen o büyük rahatlama vardı donuk gözlerinde.

“Hiç kan lekesi yok” diye mırıldandı Yıldız. “Kurbanlar başka yerde öldürülmüş olmalı.” İskelenin yeşil platformunun ucunda durmuş dikkatle kayığın içine bakıyordu. Gözlerine vuran parlak ışığı engellemek için sağ elini kaşlarının üzerinde siper etmişti, sol yanında iri gövdesiyle Tobias duruyordu, o da gözlerini kısmış, büyük bir ciddiyetle cesetleri inceliyordu. Roma'da bulundukları otuz küsur günden beri karşılaştıkları ilk önemli cinayet vakasıydı bu. Cinayet bürodan Başmüfettiş Carlo Benetti bir adım gerilerindeydi, parlak siyah saçlarının kaşlarına kadar döküldüğü yakışıklı yüzünde belirgin bir endişe okunuyordu. Carlo'nun haletiruhiyesinin farkında olmayan Yıldız kendi kendine konuşur gibi mırıldanmayı sürdürdü:

“İkisinin de yaraları kalplerinin üzerinde.” Elini alnından indirdi, işaretparmağıyla önce sağdaki sonra da soldaki maktulün göğsünü gösterdi. “Fakat kayığın içi tertemiz. Maktullerin bedenlerinde tek damla kan yok.” Arkadaşlarından tepki gelmeyince, sesini yükselterek tekrarladı. “Görüyorsunuz değil

mi, cesetler büyük bir titizlikle temizlenmiş. Kurbanlar başka bir yerden taşınmış. Üstelik bunu yapan her kimse işini iyi biliyormuş.”

Tobias başını usulca öne doğru salladı.

“Yaralar da tıpatıp aynı. Muhtemelen aynı silahla öldürüldüler. Kılıç gibi ya da enli bir bıçak olmalı.” Bir an düşündü, önemli bir meseleyle karşılaşmış gibi iri parmaklarıyla ensesini kaşıdı. “Peki, niye tıraş etmişler? Bütün kıllarını almışlar adamların. Gördünüz mü, kirpiklerini bile yolmuşlar.”

“Kirpikler mi?” İrkilir gibi olmuştu Yıldız, kurbanların yüzlerine baktı yeniden. “Evet, evet, haklısın Toby, bedenlerindeki bütün kılları, bütün tüyleri almışlar...”

Tobias dalgın bir sesle mırıldandı:

“Ama cinsel bir çağrışım yapmıyor, masum bir görünümleri var...”

Yorum yapmadı Yıldız, önemli bir ayrıntı yakalamış gibi başını öne uzatarak kayığa doğru eğildi.

“Şu tozlar ne peki? Görüyor musunuz, maktuller toza bulanmış... Öyle değil mi? Bakın, bakın, şu pembe tozlar... Yok, toz değil bunlar, pudra... Pudralamışlar maktullerin ikisini de...”

Genizden gelen bir sesle söylendi yardımcısı.

“Ben de bu gül kokusu nereden geliyor diyordum.” Etrafı kokladı. “Gül kokusunu siz de duyuyorsunuz değil mi?”

Belli belirsiz hissettiği kokuya çok takılmadı Yıldız, akli pembe tozlardaydı.

“Neden? Neden pudra kullanmışlar ki?”

Yardımcısı soruya yanıt vermek yerine,

“Lekeler var” diye söylendi. “Bakın iki kurbanın da kollarının içinde koyu lekeler var.” Çitlere iyice yaklaştı. “Morluk bunlar, belki de kurbanlara şiddet uygulamışlardır. Morlukları kapatmak için de pudra kullanmış olabilirler.”

Yıldız da görmüştü lekeleri, şöyle bir baktıktan sonra, “Pudra morlukları kapatmaz” diye itiraz etti. “Fondöten kullanmış olmalılar. Ama neyle kapatırlarsa kapatsınlar mantıklı değil, önünde sonunda darp izlerini göreceğimizi bilirlerdi. İşte, sen çıplak gözle fark ettin bile. Pudra kullanmalarının başka bir amacı olmalı. Daha manyakça bir amaç. Belki cinayetlerini bir

eser olarak görüyorlardı. Ortalıkta kan olmaması, kurbanların tüylerinden arındırılmış olması, darp izlerinin fondötenle kapatılması, bedenlerinin pudralanması, hatta bu gül kokusu. Olay yerinin çirkinliğini örtmek, kurbanlarını etkileyici birer sanat eserine çevirmek için mi acaba? Belki de o yüzden bu siyah kayığı seçtiler. Belki de dikkat çekmek için kayığı özellikle siyaha boyadılar.” Aslında henüz hiçbir şeyden emin değildi ama düşüncelerini art arda sıralamaktan kendini alamıyordu. “Kurbanlarını bir kayığa karşılıklı olarak cırılçıplak cenin vaziyetinde yatırmak... Cenin değil çocuk, daha doğrusu bebek. Evet, iki bebek. Birbirine benzetilmeye çalışılmış iki bebek.” Birden sustu, deminden beri aklına gelen ihtimali dile getirdi. “Seri katil, evet, bu bir seri katilin işi olmalı. Belki de yalnız değildir, bir de suç ortağı vardır.” İtalyan meslektaşına döndü. “Ne diyorsun Carlo?”

Özellikle sormuştu Yıldız, çünkü İtalyan başmüfettiş olay yerine geldiklerinden beri tek kelime etmemişti. Dalgınlığından sıyrıldı Carlo.

“Hıı, hıı. Evet, evet, olabilir, olabilir tabii. İki yıl önce yaşlı adamları öldüren bir seri katil yakalamıştık Trastevere’de... Roma’nın en ilginç mahallelerinden biridir. Katil pansiyon sahiplerini öldürüp cesetlerini de banyolara bırakıyordu. Küçükken bir pansiyoncunun tacizine uğramış. Sonra da suçlu suçsuz pansiyon sahiplerini katletmeye başlamıştı. Yakaladık tabii ama her yerde var bu manyaklardan. Ama bu vaka öyle midir, bilemiyorum, emin olmak gerekir.”

Carlo’nun sinir bozucu sakinliğinin aksine Yıldız’ın heyecanı giderek artıyordu.

“Haklısın ama bütün bu mizansen, özenle hazırlanmış bu cinayet sahnesi, seri katil ihtimalini güçlendirmiyor mu?”

Tobias farklı düşünüyordu.

“Ama bütün bunları tek kişi yapmış olamaz Şef. Bir kişinin becerebileceği bir iş değil bu. Belki de aradığımız kişiler seri katil değil mafyadır. Olamaz mı? Onlar da böyle teatral cinayetler işlemezler mi?”

Külrengi gözlerini İtalyan polise dikerek tamamlamıştı sözlerini. Ama Carlo sanki Tobias’ı duymamış gibi bakışları kaygınlıkla

arka direğindeki kırmızı bandıraya takılmış susuyordu. Yıldız yadırgamıştı bu durumu, yardımcısının sorusunu yeniden dile getirdi:

“Ne diyorsun Carlo, mafyanın işi olabilir mi?”

“Ne? Ne dedin?” diyerek döndü Carlo.

Gerçekten tuhaftı, ne olmuştu bu adama böyle?

“Ben değil, Tobias soruyor” diye düzeltti Yıldız. “Katiller mafya olabilir mi diyor. Eğer öyleyse, vermek istedikleri mesaj ne sence?”

Hızla toparlanan Carlo, umursamaz bir tavırla omuzlarını silkti.

“Emin değilim, yani mafyanın cesetlerin üzerine bıraktıkları böyle mesajlar oldu tabii... Ölü balık, kurbanın ağzına para koymak gibi ritüelleri vardır ama böylesini ilk kez görüyorum.” Başını iki yana salladı. “Hayır, mafyanın bu kadar uğraşacağını zannetmem. Böyle bir mizansen kurmazlar. Daha sapkın birilerinin işi olmalı. Seri katil senaryosu daha mantıklı.” İngilizceyi meslektaşlarından daha iyi konuşuyordu ama düşüncelerini toplamakta zorluk çeker gibiydi. “Fakat, katiller kim olursa olsun, bütün bunların bir manası olmalı. Evet, belki de bir mesaj veriyorlar.” Bakışları yeniden kayığın arkasındaki bayrağa çevrildi. “Ama bu mesajı kime veriyorlar, ne demek istiyorlar, onu anlamamız lazım.”

Yıldız da Carlo’nun baktığı yöne döndü, tam o anda rüzgâr hızlandı ve direğin tepesindeki kırmızı sancak düz bir sayfa gibi açıldı boşlukta. Kırmızı bayrağın üstünde sarı renklerle çizilmiş bir çelenk, içinde bir kartal vardı, yırtıcı kuşun pençelerinin altında ise büyük harflerle yazılmış SPQR yazısı okunuyordu. Kısık bir sesle mırıldandı Yıldız:

“Bu bayrak da ne?”

“Deminden beri ben de onu anlamaya çalışıyorum” diye açıkladı Carlo. “Tahmin ettiğim gibiymiş; bu, Roma İmparatorluğu bayrağı. Çelenk içinde Roma kartalı var.”

Tobias hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

“Futbol takımı arması değil mi bu ya? Kartalın pençelerinin altında SPOR yazıyor.”

Sessizce gülümsedi Carlo.